

kan Tidspunktet rykkes frem, uden at der sker nogen Skade, saa er vi villige til at gaa med dertil.

Den højtærede Minister var jo i sin Tale inde paa næsten alle Lovforslagets Enkeltheder, i alt Fald de betydende. Jeg skal derfor afholde mig fra at komme ind paa Detailler; men jeg vil kun sige, at efter at Udkastet til dette Lovforslag blev behandlet i Militærkommissionen, foreligger der noget, som i alt Fald til en vis Grad gør mig personlig betænkelig ved at vedtage Forslagets Enkeltheder, aldeles som de her foreligger. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at i den Skrivelse af 19. December, som ledsager Folketingets Betænkning, og som er skrevet af Forsvarsministeren som Svar paa en Forespørgsel fra Folketingets Udvalg af 15. December, omtaler Forsvarsministeren, hvorledes han har tænkt sig nærmere at administrere Afviklingen, og jeg kan ikke se rettere, end at man vil komme i noget Besvær med denne Afvikling, hvis man ikke kan benytte Fæstningsartilleriregimentet fuldt ud til Desarmeringsarbejdet. I Skrivelsen indeholdes nogle Meddelelser, som den højtærede Forsvarsminister nu har gentaget, Meddelelser om, hvorledes Forsvarsministeren har tænkt sig Desarmeringen foretaget. Det forekommer mig, at det, der her sker, er ikke nogen egentlig Desarmering; men kun en Omflytning af det Skyts, som tidligere har staaet paa de for dem bestemte Pladser. Voldene og Gravene og i det hele taget Anlægene bliver opretholdt; alle Betonkonstruktioner bliver staaende, alle Taarne og Kaponniærer, bombesikre Rum, Kanonstandpladser o. s. v. bliver liggende, som de ligger. Og med Skytset sker der kun det, at det bliver flyttet fra sine Standpladser paa Voldene til et eller andet Rum i Fæstningsanlægget. Jeg erindrer, at den højtærede Forsvarsminister tidligere har udtalt sin Frygt overfor Landet med Hensyn til denne Fæstning, ikke alene i den Forstand, at det var et Befæstningsanlæg, vi ikke kunde tumle selv, men ogsaa paa den Maade, at det, overtaget af andre og benyttet af disse, vilde være en stor Fare for det danske Folk. Hvis det imidlertid ikke bliver desarmeret paa anden Maade end her foreslaaet, kalder jeg det ikke nogen Desarmering; thi paa 8 Dage kan Fæstningen bringes ganske i samme Stand, som den er nu. Men jeg forstaar nok, hvorfor der tales i Skrivelsen, som der gøres. Det er ganske givet, at hvis en Desarmering skal foretages nu, vil det, der

maa ske — foruden at det bliver en Forrykkelse af Tidspunktet — medføre ganske betydelige Udgifter for Statskassen, Udgifter, som vi ikke paa nærværende Tidspunkt kan overse, og Udgifter, som vi med det anstrengte Budget, vi har for Øjeblikket, meget vanskeligt vil kunne bære. Derfor gaar jeg ud fra — og efter hvad der er sagt mig, har jeg Grund til at gaa ud fra det —, at der vil blive foretaget nærmere Overvejelser i den Retning.

Jeg vil rent personlig paa Forhaand reservere mig med Hensyn til Fæstningsartilleriets Hjemsendelse den 1. April, idet jeg betragter det som givet, at det vil være det billigste og mest praktiske at lade det i denne Virksomhed uddannede Mandskab og Befalingsmandspersonale foretage Desarmeringen. Det vil ikke alene være nødvendigt, men det vil ogsaa være det billigste og nyttigste at lade dette Mandskab foretage Desarmeringen af Fæstningsanlægget, og saa spiller det ingen Rolle, at Fæstningsartilleriet skal ligge inde 1 Maaned eller 2 til, naar man kan faa det, der skal gøres, gjort ordentligt og paa en saadan Maade, at det i alle Henseender er det forsvarligste og billigste. Jeg vil reservere mig saa meget mere, som der nu er gaaet 1 Maaned af det Fjerdingaar, man har tænkt at benytte til Desarmeringen, det Fjerdingaar, som de sagkyndige har ment var nødvendigt; af dette er der nu gaaet 1 Maaned, og der er kun levnet 2 Maaneder, i hvilken Tid det vil være umuligt for Fæstningsartilleriregimentet at gøre de Arbejder, der skal gøres. Da jeg altssa tror, at det baade er det billigste og mest praktiske, tror jeg, det er rigtigst at opretholde Fæstningsartilleriregimentet en kortere Tid, saaledes at disse Arbejder kan blive færdiggjort. I øvrigt kan jeg, som jeg har sagt, fra Partiet Venstres Side tilsige den højtærede Forsvarsminister, at vi skal behandle Forslaget med Velvilje, idet vi ser saaledes paa det, at enten Københavns Landbefæstning bliver nedlagt 1922, eller det sker nu, er ganske ligegyldigt. Kan det gøres nu, uden at det paafører Staten unødvendige Omkostninger, er vi gerne med dertil.

De øvrige Bestemmelser i Lovforslaget skal jeg ikke komme ind paa. Jeg har allerede sagt, at vi kan gaa med til Fæstningsartilleriregimentets Nedlæggelse — det er jo en Forudsætning i Loven af 1909 —, kun at det efter min Mening er bedst at beholde det en Smule udover den fastsatte Tid. Vi kan ogsaa tiltræde, saaledes som det er sket af mit Parti i Folketinget og